

Májová 2009

aneb

*...od Madly k Madle, pro Madlu,
s Madlou...*

Májová

1. - 3.5.

Sraz je netradičně v osm ráno. Dnes je Svátek práce a tudíž volno. To sice s prací nijak nesouvisí, ale jistě to bude fajn. Rozhodli jsme se jet na Rakovnicko.

Dig.

Ráno proběhl rychlý políbeček s mojí milou pod rozkvetlým stromem, pod kterým jsme v rámci prvomájových tradic proběhli, i tak jsem přišel na sraz pozdě, k tomu se mi roztrhl zip báglu, humn stres na poslední chvíli opravdu nemusím. Odjezd je vůbec ve znamení tréninku nejtrůněnějších zdržení. Popeláři protahují popelnice barákem dovnitř přesně ve chvíli, kdy se snažíme vyjít z baráku a jejich auto nám pak umně a obratně blokovalo průjezd po silnici. Nezbýlo než použít chodník.

Na nádraží jsme přes veškeré nástrahy dorazili včas. Čekala nás tu staronová zájemkyně o naši partu Ivona a k tomu davy cyklistů očekávající vlak do Rakovníka.

Duř.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	816	0	0	18

Na Masaryčce se setkáváme s Ivonou, která se k nám chce přidat. Vychází najevo, že se s Digem znají už z dřívějška. Asi před 15 lety prý s Hells tour podnikla nějaký ten cyklovýlet.

Kupujeme lístky na vlak a pak čekáme, až se nám ukáže číslo nástupišť. Kolem se to hemží lidmi s koly i bez. Konečně – nástupišť č. 7. Tak hurá. Nastávají trochu zmatky s hledáním vagonu s úložným prostorem. Nakonec kola rueme sami přes schůdky do určeného vagonu. Úschova během přepravy tady nefunguje. Kola si budeme hlídat sami.

Paní průvodčí po nás chce kola pověsit na háky, to ale odmítáme s tím, že by se nám při té váze přední kola zničila.

Po přistání v Rakovníku ukládáme kola

a míříme skrz park na ubytovnu na internátě. Nacházíme ji vedle kruháce naproti benzínce. Volám paní správkyni, že jsme na místě. Přichází otevřít. Vyřizujeme formality, platíme a ubytováváme se u 2+3 lůžkových pokojích

spojených chodbičkou, ze které se uchází do koupelny s WC. Je to tu celkem útulné a hlavně – nezakouřené!

Odhazujeme bágly, berem jen to nejnútnejší a vyrážime naproti Šnekovi směr Plzeň.

Gau.

... No vlastně spíš na oběd.

Duš.

Teda nejdříve se ještě stavujeme na náměstí v hospůdce U černého orla, kde si dáváme obědek.

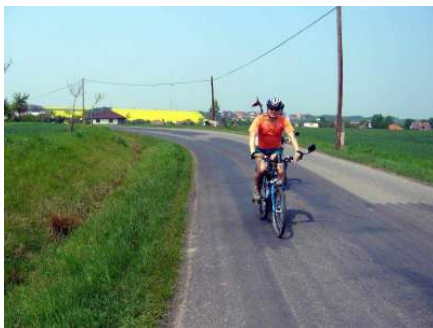
Při odjezdu nechává Dušan na stole ležet svůj Panasonic Lumix, no, určitě ho nebude vůbec postrádat. Tak šup s ním k Digovi do brašny. Schválně, kdy na to přijde ☺.

Po obědě vyrážime na jihozápad přes Lubnou, Petrovice, Zavidou, Všesulov a Čistou na Plasy. Silnice se houpe nahoru a dolů. Po telefonických korekcích se máme se Šnekem srazit v Plasích, ale v další relaci píše, že je tam prý letecký den a žádná hospoda volná, tak nám jede naproti.

Gau.

Cesta příjemně ubíhá, kolo krásně jede, nicméně moje pohonná jednotka je docela v háji. Holť můj spánkový deficit za dva dny je znát.

Duš.

Dalším bodem jsou Kralovice, ale ani tam jsme nedojeli. Šnek byl holt zase rychlejší. Teda Šneku, nechceš si už konečně změnit přezdívku @?

Gau.

Řa to jsme se původně měli sejít na Věžce ☺. Ráno, ne zrovna pohotově, ale o to víc pohodově vstávám, balím a před polednem startuji směr Věžka. Mám tam totiž sraz s kamarády, kteří přijedou z Rakovníka. Řa pak se spolu vrátíme do Rakovníka na ubytovnu. Řa pak spolu zažijeme další víkend plný řidítek, kol, asfaltu, zatáček... Já to mám k Věžce kousek, jsem tu coby dup šláp. Díky nejmenovanému mobilnímu operátorovi zjišťuji, že se ctění členové Hellstour ještě nevyhrabali z Rakovníka, a vlastně ani z hospody. Jedu jim tedy naproti...

Šnk.

Jedeme a jedeme a kousek za Kožlanama s Digem proti sobě vidíme jet cyklistu. „To je Šnek,“ říká Dig. „To není Šnek, co by tu dělal, má čekat u Kralovicích,“ já na to. Opravdu, je to on!

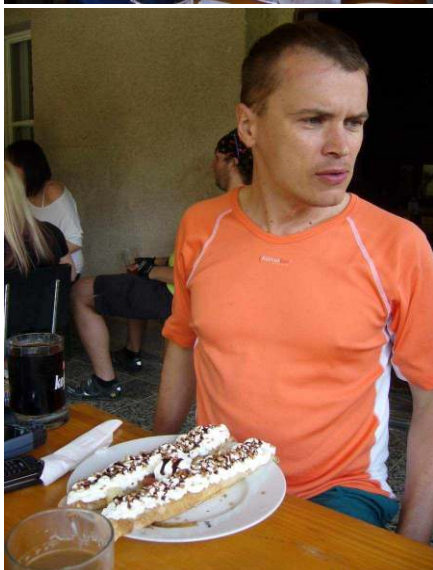
Gau.

A už šio mijieme, otočka a jedem spolu - Šnek je konečně s námi, nemohl se dočkat, tak vyrazil na sraz dříve. Hmm, TurboŠnek.

Duš.

Zastavujeme a zdravíme se. Prý ani u Kralovicích nic nenašel. Chudák ještě ani neobědval a to už bylo něco kolem 14ti hod. Vracíme se proto do Kožlan, ale tam nic není, pak nám někdo poradil vrátit se na odbočku na hospodu a rekreační zařízení u jednom zvané Ve mlejnně (na mapě označeno jako Cukrovič mlýn). Jedem tam.

Šnek si dává oběd. My ostatní palačinku, kafčo, pičko, kofolu a podobné dobroty. Vše je uřborné, sedí se tu dobře, jsme na terásce v prvním patře. Kola máme zaparkovaná venku před lokálem a dobře na ně vidíme. Dušan teprve teď zjišťuje, že je bez fotáku. Zběsile prohledává brašny a hledá ho. Mamě. Vyhadzuje z brašen všechno, ale foták nikde. Smiřuje se s jeho ztrátou. My s Digem samozřejmě děláme jakoby nic. Gau.

Vzpomínám na velbloudí vikend, kdy jsem také zapomněl foták na stole u velbloudáčky Žanety. Tenkrát to ale dopadlo lépe. Nedivím se Dušanovi, že ztrácí náladu.

Řispoň ta palačinka mu teď trochu osladí život. Přiznám se: v této chvíli jsem ani já netušil, kde je foťák schovaný a že vlastně není ani ztracený. Nu, kamarádi se hned poznají.-)

Šnk.

Dneska je fakt dusno. V dálce je slyšet hřmění, asi zmoknem, co se dá dělat. Jedem opět do Kožlan (pokolikáté už dneska?).

Gau.

Z Kožlan to berem po modré TZ na sever.

Přijždíme k loveckému zámečku Svatý Hubert.

Je to osmiboká budova s ušnou fasádou. Otevřeným oknem nahlédneme dounitř, někdo se ho snaží dát do kupy, neboť se tam maluje. Cestou lesem od zámku zahlednu kamen se zářezem jakoby na sezení. Později se u brožuře dočítám, že se jedná o tzv. kámen svatého Huberta, který má zvláštní moc. Říká se, že prý předpovídá svatbu. Podle pověsti prý na něm odpočíval patron lovců svatý Hubert, když lovil na Jesenicku. Traduje se, že svobodná dívka, která se na kámen posadí, se do roka vdá. Sakra, to jsem ale zaváhala ☹.

To už ale leje, tak natahujeme větrouky. Je super, že nás to chytilo akorát v lese, je tu pěkné blátíčko. Gau.

Krásné počasí, cesta lesem, májový deštík... Co víc si přát ☺.

Duš.

Kdo mně sundal blatníky? ☹

Šnk.

Pak jedeme krásnou kaštanovou alejí, ve které máme zříceninu kaple Plaveč.

Až do doopraví, bude z toho pěkná památka, pokud se ale dřív nerozpadne na kusy.

V obci Jesenice dochází k rozdělení skupiny. Ivona se Šnekem chtějí pokračovat po silnici, my tři zase po turistické zelené alias cyklotrase 351, která vede spíše terénem. Gau.

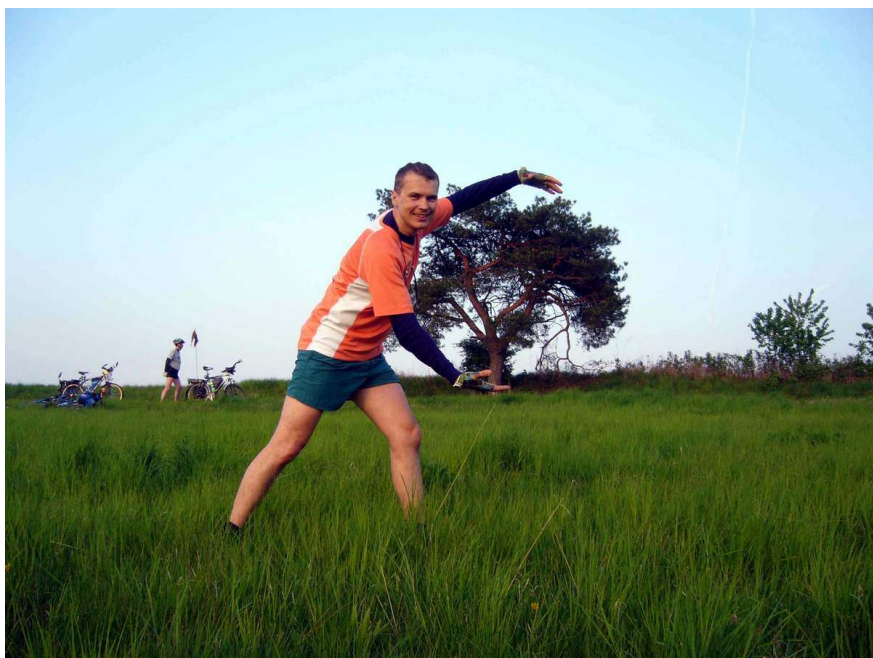

Zpátky jsme se do Rakovníka vraceli ve dvou skupinkách - Dig, Gábina a já cyklostezkou - Ivona a Šnek po silnici. Naše cesta vedla velmi příjemnou krajinou a k tomu převážně z kopce. Trochu blbý trhat partu... Duš.

Sluníčko už pomaloučku padá za obzor, tak raději vyrazíme. Cestou projíždíme vesnicí Soseň, ve které nás zaujala socha sv. Floriana, patrona hasičů.

Kousek dál zase chaloupky – neboli kulisy přírodního divadélka, které jsem bohužel zapomněla ujfotit. Projíždíme Klečetnou, kde fotíme opukou kostelk. Dále Šanov a Senomaty. Jede se skvěle, až na poruchu řízení generátoru na Digově kole. Cyklostezka vede skoro pořád přírodou, terénem nebo po silnicích s minimálním provozem, což je super. A ještě k tomu mírně z kopečka.

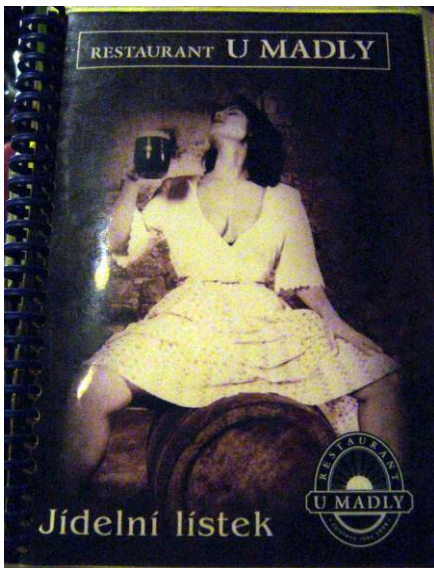

Do Rakouníka dojíždíme něco kolem 20:30 už skoro za tmy. Ještě fotím krytý dřevěný most přes potok, za kterým začíná sídliště. Opravdu, zvláštní architektonická symbióza. Připomíná mi to kryté Madisonské mosty v Iowě (USA). Na náměstí se setkáváme se Šnekem a Ivonou, kteří dojezdí asi 20 minut před námi. Právě dokončují svou večeři ve formě polévky. U černého orla už totiž za chvilku zafrají, a tak se stěhujeme jinam. Poradili nám lokál U Madly. Gau.

Madla je nejlepší!!!! Zůstane dlouho v nás, v našich myslích, žaludcích a kdo ví, kde ještě v čem? Šnk.

U Madly nás uvítala moc sympatická servírka, která nám dokonce nabídla dát si kola na duř za hospodu, který je chráněn vysokým plotem. Teda, uschovu během večeře a ještě zadarmo, tak to jsme ještě nezažili!

Jídlo bylo také ušborné, ale opět na nás padá únava. Je tu totiž oproti venkovní teplotě znatelně tepleji a Dušanovi už padá hlava. Minulých pár nocí toho prý moc nenaspal. Kdo uhodne proč? Gau.

Prostě přešel do úsporného režimu. Pravda, i já toho mám dost a tak po zaplacení přejíždíme na ubytovnu, kde krátce po příjezdu přecházím do režimu okamžitý spánek. Dig.

Já s lvonou máme společný pokoj. Kluci spí vedle. Po sprše ještě studujeme letáky, které nám tu nechala paní správcová. Je vidět, že tento kraj má turistům opravdu co nabídnout. Tak dobrou!

Gau.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Rakovník	57	895	78,8	14,3	28 - 14

Ráno 2.5. sobota

Ráno. Neobyčejný úkaz - Dig vstává první a chystá bágl na cestu. Šnek tvrdě čirní. I já ho vnímám zatím jen z polospánku a na pokraji svého spícího vědomí přemýšlím, jestli se Dig nezbláznil. Když jsem se ho pak později přeptal, tak jen nemohl dyl ležet, kvůli nějaké alergii nemohl pořádně dýchat vleže a musel vstát. Chvála Bohu, je „zdráv“.

Duš.

... no, to je tak, když jeden není prachotěsnej...

Dig.

Ráno je hezky, tak snad to vydrží. Snídáme a probíráme plán dnešní etapy. Dig opravuje generátor. Odjezd u 9 je opožděn.

Dnešní etapu bychom mohli nazvat krajem piuního moku. Míříme totiž na Louny a cestou míjíme bezpočet chmelnic. Zůdšť Digovi a Šnekovi se tady líbí.

Gau.

Ano, je tu opravdu krásně. A ta panoramata. Ty výhledy na chmelnice a krásné dívky sázející chmel. Nebo co to tam vlastně dělali? Ale byl to božský pohled, to vám povídám.

Šnk.

Z Rakovníka míříme po silnici č. 229 mezi řepkovými poli na sever. Křížíme státouku do Prahy, je trošku protiútr, tak to jde ztuha. Projíždíme ves Hředle, ve které nás zaujaly opukové domky. Později zjišťujeme, že kousek za usí se nachází opukový lom.

Za Mutějovicema stavíme u zříceniny hradu Džbán. Je to krpál lesem, i když krátký, a tak necháváme kola pod hradem. Dušan chce za každou cenu ujet nahoru, ale nakonec to vzdává.

No vyjel jsem sice nejvýš, ale ani mě síly nejsou nevýčerpatelné.

Duš.

*Na hradě si dopřáváme malou suvačinku `a la co brašny dají.
Z hradu toho opravdu moc nezbylo. Zbytky zdí jsou schované mezi
stromy. Víc tu není.*
Ani ten chciplý pes tu není.

*Gau.
Šnk.*

Přírodní park Džbán

Na západ od Kladna se rozkládá oblast přírodního parku Džbán. Oblast teplých, většinou suchých lesů, teplých strání a krásných potoků. Průmysl veškerý žádný. Rovinaté a poměrně dobré cesty lákají na kolo. Pokud je náhodou v zimě sníh, najdeme i terény na běžky. V lesích potkáte chatáře na houbách, jinak skoro nikoho. Nad soutěskou Vrata na konci táhlého opukového hřbetu Džbánu nedaleko Mutějovic stával hrad, jehož původní název neznáme. V Hájkově kronice je uváděn r. 1541 jako Džbán. Jméno tedy dostal podle pohoří, na němž stál. Nevíme též, kdy a kým byl postaven. Stál však v areálu prehistorického hradiště. Půdorys hradu měl tvar mnohoúhelníka a jeho základna měřila asi 60 x 45 m. Celé hradiště má rozměry asi 200 x 300 m. Hrad měl snad za úkol střežit soutěsku. Byl také dobře opevněný, neboť jej na východní straně chránily tři okrouhlé věže a v jeho nejzápadnější části byla ještě čtyřboká věž. V jedné věži byla prý studna. Z okrouhlých věží byla jižní nejmohtnější. Vnitřní nádvoří bylo pravděpodobně obestavěno budovami. Přístup do hradu byl pouze z východní strany, kde souvisí hradiště s planinou, a tady byly také hluboký příkop a val, které vedly kolem celého hradu. Značně silné zdi byly postaveny z opuky. Z hradu, z něhož se ještě v 19. století zachovaly zbytky všech tří okrouhlých věží, stojí dnes již jen nepatrné pozůstatky jediné z nich, části zdí a hluboký příkop s valem kolem části hradiště. Typově se hrad zařazuje ke kastelům a to by nasvědčovalo, že vznikl na konci 13. nebo na začátku 14. století. Byl prý tu nalezen kamenný svorník s letopočtem 1273, ale nelze to doložit.

Hradiště je zalesněné a zarostlé křovisky. Při výsadbě lesa se přišlo na silnou vrstvu popela a dočervena vypálené kameny, což by znamenalo, že hrad byl zničen požárem. Kdy se tak stalo, nevíme. V knihách města Rakovníka je zápis z r. 1516, že byl přivezen vápenný kámen z lomu na Čbánu; a tehdy byl již hrad nepochoybne v troskách.

V Domoušicích bloudíme, Dig s Dušanem jedou napřed do kopce po zelené TZ, ale je to blbě, tak za nimi jde Šnek, zatímco my s Ivou čekáme na svahu. Nemá cenu se trmáčet tam nahoru, když se stejně budeme muset vracet. Chuří to trvá.

Dig studuje mapu a pak mi dává za pravdu. Vracíme se do vsi, jedem ke kostelu a hřbitovu, zatím stále po zelené TZ. Do cesty se nám připlétá už Family Frost, prouč učas. Potřebujeme se osvěžit. Dig ho zastavuje a každý si dáváme kus nanuku. Mňam, tohle zmrzlé občerstvení opravdu přišlo uгод. Dnes to docela pere.

Gau.

Nanuka, to je moje potěšení.

Duš.

Po sněžení nanuka si Dig dělá srandičky, že teď stopne cisternu s pivem. Kdybychom ji potkali, tak věřím tomu, že se to Digovi povede. Takovou máme chuť na pívko. Chmelnice opravdu cvičí s naší chutí a touhou po tomto krásném a osvěžujícím moku.

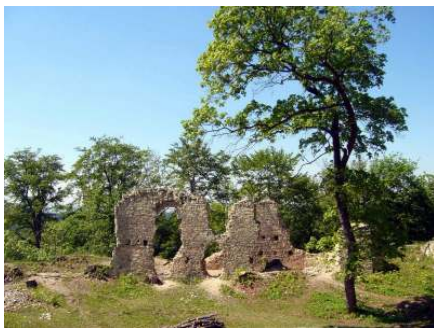
Šnk.

Stalo se nám už dnes dvakrát, že jsme postávali na nějaké vedlejší polní cestě a v tu chvíli tam chtěl zrouna projet traktor, přestože tudy viditelně několik dnů nic nejelo, jak jinak. Murphyho zákony platí nekompromisně pro všechny @

Nakonec kopcem kopcovitým přijíždíme nebo se přibližujeme po suchých k jeho vrcholu, na kterém stojí zřícený hrad Prauda. Jeho okolí je stromů prosté, vypadá to, že se tu zuřivě někdo oháněl pilou. Dig to tady pamatuje ještě docela zachovalé, prý tu byl v rámci úpravy před několika lety a to tu ještě stával most přes příkop. Ten už tu ale není a tak ho musíme překonat sešupem a uššupem. Vnitřek hradu je opravdu rozlehlý, to jsem teda nečekala. Opravdu mě to uchvátilo.

Gau.

Hrad Pravda

Zříceniny hradu na široké opukové ostrožně nad soutěskou tvořící severní vyústění přechodu masivu Džbánu u Domoušic.

V písemných pramenech se hrad připomíná k roku 1523. Archeologické nálezy pak jeho vznik datují nejpozději do první poloviny 14. století. Jeho vznik je možno spojovat s pány z Kolovrat. Ani jeho původní jméno není známo. Hrad

neměl příliš dlouhého trvání, již v průběhu 16. století přestal vyhovovat. K roku 1593 se uvádí jako pustý.

Dispozice hradu z poloviny 15. století je dvojdílná. V čele předhradí se nachází mohutný val. Hradní jádro ve tvaru přibližně trojúhelníka obíhá mohutný okružní příkop a téměř po celém obvodu ještě parkán, přístupný brankou v čelní hradbě. Jedinou věžovitou stavbou byla vstupní brána, která zároveň i nepatrně vystupuje z obrysu hradu. Vlastní obytné stavby jsou přistavěny k obvodové hradbě. V západním nároží to byl patrně plochostropý, trojprostorový palác a na jihovýchodní straně ještě jedna výstavná budova. Z ostatních staveb zbyly pouze terénní náznaky.

Zas mám pocit, že tu chcípl pes. Je tu prd, ani jeden stánek s občerstvením.

Šnk.

V Solopyskách se odpojuje Ivona. Loučení se nekoná, měla se odpojit v Konětopech. Tam jsme na ni čekali.

Dig.

V Jimlíně fotím nějakou zajímavou stavbu na kopci. Podle mapy je to Noujhrad.

Gau.

Na oběd míříme do Loun. Cesta vede lehce z kopce, jede se báječně. Náhle se na horizontu zjevují vzdálené kopečky Českého středohoří, jako z pohádky...

V Lounech nastává pakárna s hospodama, nikde volná zahrádka. Po několika čestných kolečkách po centru se přeci jen povedlo jednu najít.

Dig.

Počátky města Loun

Za to, že o počátcích Loun víme tak málo, mohou sami jejich středověcí obyvatelé. V roce 1325 totiž Jan Lucemburský musel městu některé výsady potvrdit, protože "naši milí měšťané lounští svá privilegia lehkomyšlně ztratili". Z dostupných pramenů můžeme rekonstruovat přibližně tento proces. Ve 12. století - a možná i dříve - existovala při brodu přes Ohři, u dnešního kostela sv. Petra, osada Luna, kde panovníci poskytli určitý majetek klášteru v Kladrubech. Počátkem 13. století vystupuje na několika listinách zejména se vztahem k oseckému klášteru jako svědek Jan z Loun. Není zcela jasné, v jakém právním vztahu ke vsi Luně byl. Část literatury ho považuje za předka rodu Žirotnů. Kronikář Dalimil totiž píše, že Přemysl Otakar II. odňal Louny právě tomuto rodu a odškodnil ho krajinou kolem dnešního Panenského Týnce. Někdy v polovině 13. století nebo krátce po ní dochází k založení města takzvaně na zeleném drnu, východně od původní osady. Datum 1253, které uvádí většina vlastivědné literatury, nemá historické opodstatnění. Uvedl ho ve svém spisu o Hájkově kronice v 18. století piarista Gelasius Dobner s odkazem na ústní sdělení jiného mnicha; žádná taková listina však není známa ani z opisu.

Přemyslovci nezaložili město, které převzalo název staré vsi, na jeho dnešním místě náhodou. Louny se nalézaly na dvou dopravních tepnách. První z nich byla Ohře, po níž se dopravovalo zejména dříví. Zemská cesta z Prahy, která se za Louny větvila do hlavních směrů na Lipsko a Norimberk, pak byla druhou komunikací. Přibližně dvoumílová vzdálenost, která Louny dělila od dalších královských měst - Mostu, Žatce a Slaného, svědčí o plánovité kolonizační politice Přemyslovců.

Je nanejvýš pravděpodobné, že vlastní založení města bylo dílem lokátora a kolonistů ze Saska. Svědčí pro to několik skutečností. Od založení až do 16. století se Louny řídily magdeburským městským právem, jehož nejvyšší instancí v Čechách byly Litoměřice. Většina nejstarších jmen lounského patriciátu byla německá. Charakteristický je i název České ulice, který máme doložený už ve 14. století; její poloha vypovídá o tom, že němečtí zakladatelé města obsadili se svými domy rynek. Ve 14. století se však lounský patriciát postupně bohemizoval a na prahu husitských válek už byly Louny české.

Městskou správu vykonávaly dva dvanáctičlenné sbory; konšelé a starší obecní. Tím se mohli konšelé ve funkci purkmistra střídát vždy po měsíci. Jejich funkční období bylo roční; za vysoký poplatek je jmenoval královský podkomoří s tím, že podle nařízení Jana Lucemburského z roku 1337 se musela vždy nejméně polovina sboru obměnit. Později se však tato směrnice přestala dodržovat. Bezpečnostní agendu měl na starosti rychtář. Tento úřad byl v letech 1321 - 1463 dědičně v rukou rodiny Bérů.

Rozlohou 10,5 hektaru uvnitř hradeb patřily Louny k nejmenším ze třiceti dvou královských měst. Stará osada Luna při založení města nezanikla; přirozeným vývojem se z ní stalo Žatecké předměstí, nazývané také Velké nebo Horní. Mělo větší rozlohu než samotné vnitřní město. Jak houževnatě se v Lounech udržovalo povědomí o počátcích města dokazuje skutečnost, že ještě počátkem 17. století se oblast kolem sv. Petra nazývala Staré město. Zda Pražské (Malé, Dolní) předměstí kolem pozdějšího kostelíka Matky Boží vzniklo zároveň s městem nelze bezpečně doložit. Chybí podrobný archeologický průzkum. Nález

výrobního objektu z poloviny 13. století v prostoru jatek však naznačuje širší řemeslnické zázemí v okolí města už v době jeho založení.

Ve městě byly dva kláštery. U Pražské brány ležel dominikánský, který byl založen zároveň s městem. Byl v něm kostel Panny Marie a kaple sv. Barbory. Druhý klášter pro magdalenitky založil před rokem 1331 lounský rychtář Fricek Bér na třetím a zároveň nejmenším předměstí Benátkách, které leželo za řekou před Dobroměřicemi.

Paradoxně teprve z roku 1295 máme první zprávu o Lounech jako konstituovaném městě. Tehdy Václav II. potvrdil vznik nadace na opravu mostu přes Ohři. Je to zároveň i první nepřímá zmínka o pobytu panovníka v Lounech, protože vdova Mečka učinila toto nadání v králově přítomnosti. Druhou představuje zpráva o tom, že po smrti posledního Přemyslovce Václava III. rozbil roku 1306 u Loun tábor římský král Albrecht Rakouský, jenž vedl do Čech vojenskou výpravu na podporu královské kandidatury svého syna Rudolfa. Není však známo, zda Albrecht do Loun vstoupil.

Pro lucemburské období máme už k dispozici mnohem více pramenů. Je to zejména díky řadě městských knih, z nichž nejstarší začíná rokem 1347, i mnoha královských privilegií, zachovaných v originálech i opisech. Je však třeba říci, že výsady a práva neudělovali panovníci městům nezištně. Vydání privilegia vyžadovalo na příjemci často nemalé finanční náklady, zejména pokladna Jana Lucemburského zcela často prázdnotou. Hospodářská stabilita měst pak také znamenala prosperitu královské pokladny. Z Janova období lze jmenovat vůbec nejstarší listinu zachovanou v lounském archivu z roku 1317. Král v ní městu odpouští placení berně na šest let s tím, že se z ušetřených peněz mají opravit hradby. Na vydláždění ulic byla určena částka, kterou roku 1335 král Lounským daroval, když jim postoupil právo vybírat od kupců ungelt. Ve 30. letech Jan také podstatně rozšířil pravomoc městského soudu. V téže době, roku 1332, udělil panovník patronátní právo k lounskému farnímu kostelu cisterciáckému klášteru v bavorském Waldsassenu. Je to první zmínka o hlavním městském kostele; v té době byl ještě zasvěcen sv. Kříži. V polovině 14. století byla městská správa v rukou asi dvaceti rodin, které disponovaly největším vlivem a majetkem. Většinou to byly starousedlé německé patricijské rodiny, které se v počestném prostředí stále udržovaly určité výsady a byly spojeny příbuzenskými vztahy. V letech 1347 - 1362 se ve městě vyskytovalo 48 druhů řemesel (o sto let později jen polovina). Více než třetinu z nich tvořila potravinářská, následována řemesly, která pečovala o ošacení a obuv. Textilní výroba byla zanedbatelná.

Před rokem 1349 postihla Louny živelná katastrofa v podobě dvou velkých požárů. Obraz zkázy zapůsobil ještě v roce 1350 na Karla IV. natolik, že městu odpustil na pět let placení berní a pozastavil splátky dluhů všem věřitelům. Jedním z hlavních problémů, s nimiž se města ve 2. polovině 14. století potýkala, bylo objždění stanovených cest kupeckými výpravami, které se tím chtěly vyhnout placení cla. Poslední Lucemburkové vydali v této záležitosti několik mandátů, jimiž nařizovali koordinovaný postup Kadaně, Žatce, Mostu a Loun. Z časté frekvence těchto příkazů lze usuzovat, že se opatření mýjela účinkem. K nejistotě na silnicích pak, zejména za Václava IV., přispívalo rozšířené lapkovství. Karel IV. ještě posílil městskou ekonomiku tím, že Lounům roku 1352 udělil právo vybírat ungelt ze soli v městečkách Slavětíně, Třebenicích a Libochovicích. Neblahé důsledky pro Louny měl ovšem Karlův slib, učiněný míšeňskému markraběti v roce 1317. Pokud by totiž nedal svou dceru Annu jeho nejstaršímu synovi za manželku, měly se právě Louny spolu s Mostem stát míšeňskou zástavou. Ke sňatku pak opravdu nedošlo a

v roce 1397 obě města přešla pod míšeňskou správu. Václav si pouze do nich vyhradil volný přístup. Tento stav však netrval dlouho. Už o rok později totiž král povolil Lounům, aby si vystavěly radnici a zároveň stanovil začátek každoročního sedmidenního jarmarku na svátek Narození Panny Marie (8. září). Do té doby probíhaly soudy na rychtě a zasedání městské rady v domě úřadujícího purkmistra. Počátkem 80. let udělil Václav IV. Lounům, stejně jako mnoha dalším městům, soudní pravomoc v celém městském okruhu. V praxi to zřejmě znamenalo, že městský soud převzal i rozhodování v hrdelních sporech, jejichž řešení spadalo do té doby do kompetence podkomořího. Dokladem bohemizace města je i skutečnost, že roku 1403 se v úředních knihách pozvolna začíná objevovat i čeština. V 90. letech 14. století byl lounským farářem proslulý kronikář počátku husitské doby Vavřinec z Březové.

Projíždíme městskou bránou a děláme okružní jízdu centrem města. Vidíme jen dvě zahrádky, ale jsou plné. Nakonec se Digovi povedlo chytit místa na zahrádce ve vinárně U kalika. Slunce už pěkně pere. Dáváme pinit mok, tonik, polévku a hlavní chod.

Tady to žije. Koukáme, kde co lítá, oběd chutná, pivo teče. Ptáme se výčepního: proč se to tu jako jmenuje U kalika? Jen se usmívá a říká něco o výrobním tajemství nebo co...??? Šnk.

Po obědě, hned jak sklidili ze stolu, nás Dig odměnil glejtem. My se Šnekem jsme byli pouťšeni na členy a máme úče pravomocí, heč © Dušan zase dostal funkci zdrauuchy. Gau.

☺ **Jak málo stačí, aby se člověk stal právoplatným členem Hellstour. Stačí si zašlapat párkrát na kole, pobýt párkrát na nějaké zřícenině, párkrát navštívit pohostinství, párkrát se vyspat a je to...☺ A to všechno se stejně bláznivými lidičkami ☺.** Šnk.

Odjezd z města je složitější, protože chceme na jih. Místní vědí a nikomu jinému do toho nic není. Na hlavním tahu městem není na jižní výjezd ani cedulka. Vyvedl nás Dušan pomocí GPS a pak se jelo pohodově – podvečerní slunce, teplo a pohoda.

Dojeli jsme do Kozojed, kde podle mapy mají být dvě zříceniny, ale není úplně jisté, kudy k nim. Požádali jsme o radu staršího pána s paní, kteří vypadali místně. Když pán uslyšel o hradu, smál se a pak nám vysvětlil, jak se věci mají. Původně tam hrad byl, dokonce dva, ale dřevěné a dnes jsou tam jen zbytky základů a u druhého je teď kostelík. A navíc, je to krpál. Hmm, tak nic. Vynecháme to. Poděkovali jsme za obširný výklad a jeli dál.

Další zastávka byla v Pochvalově. Patrně tu vyznávají pravidlo, že je dobré se pochválit sám, protože nikdo jiný to tak dobře a s takovou láskou neudělá....

Pak nám místní strejc, který kousek dál cosi šachoval s trávou poradil, jak a kudy dál. Poslechli jsme ho a dobře jsme udělali. Sice jsme museli zdolat dvoukilometrový kopec nahoru a zastavit se na jedno v hospůdce, za níž hráli místní nohejbal, ale nelitovali jsme.

Naskytla se nám zajímavá podívaná. Místní měli v sestavě holku, asi tak metrák, ale výborně se pohybovala a velmi dobře uměla.

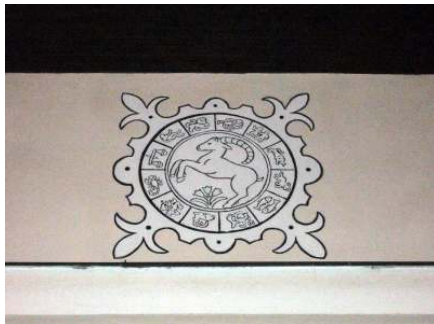
A pak se ozvalo vzdálené vábivé volání. To Madla – krásná šenkýřka z lokálu U Madly. Jedeme tedy za ní. Je krásný podvečer a dostal jsem chuť na nějaké decibely v rytmu country. Šneka to uchvátilo natolik, že jel pořád někde poblíž a když znal písničku a pamatoval si text, napovídal hrajítku, a tak jsme dojeli dost svižně do Rakovníka a najisto zamířili k Madle.

Dig.

Nechci se opakovat, ale: Kdo je tady nejlepší? Madla!!!

Šnk.

Privítání bylo vřelé a rovnou jsme byli uvedeni do zadního traktu za účelem odstavení kol, a pak už vzhůru do lokálu.

Šenkýřka byla stejně skvělá jako včera, atmosféra vynikající, jídlo výborné a piva dost. Víc popisovat nebudu, snad jen tolik, že při odjezdu dostala šenkýřka děkovátka a byla z něj chvilku rozpačitá a pak šťastná. Asi se jí moc často nestává, že by ji někdo pochválil.

Dig.

Možná, že kdybych jí dal adresu, tak by byla šťastnější. ☺

Šnk.

No a zbývá poslední část dnešní etapy – přejezd na ubytovnu. Všechno dobrý, jenom jsem si na palubě přečetl, že je 10°C. To věru není mnoho.

Dojeli jsme, uklidili kola, prolezli sprchou, chvíli kecali a úplně odpadli. To byl krásný den.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Rakovník	52	984	90	15,7	28 - 10

Ráno 3.5. neděle

Probudili jsme se do krásného dne. Odpočinutí, vyspalí... no dobře, ještě tak hodinu, dvě, tři by to sneslo.

Ale je dobře. Snídáme, balíme, opouštíme ubytovnu a jedeme k domovu.

Dig.

Ještě krátké ohlédnutí:

Historie města Rakovník

Samotný název Rakovník je poprvé doložen roku 1252 jako sídlo soudu. V této době byl správním centrem oblasti hrad Křivoklát, Rakovník měl funkci tržního městečka, které tvořilo spolu s okolními vesnicemi manskou soustavu hradu. Na město poddané Křivoklátu byl Rakovník povýšen v roce 1286 králem Václavem II. Na konci 13. Století byla do města přenesena správa rakovnického kraje, která trvala až do roku 1787. Od roku 1471 měl Rakovník právo hrazených měst a mohl budovat městské opevnění. Král Vladislav II. Jagellonský udělil v roce 1482 městu znak a právo pečeti červeným voskem. Roku 1588 byl Rakovník Rudolfem II. Povýšen na město královské. ní keramická výroba. Později se ke keramickému přidává ve městě i průmysl chemický (výroba pracích a čistících prostředků) a strojírenský. V 19. Století se také rozvíjí společenský a kulturní život ve městě. Roku 1833 vznikla reálná škola, byl založen ochotnický soubor, knihovna a měšťanská beseda.

Už ve středověku byl Rakovník střediskem chmelařství, v roce 1460 byl založen pivovar, jehož pivo mělo velmi dobrou pověst i v zahraničí. Velký rozvoj průmyslu nastává v 19. Století, kdy vznikaly v okolí města malé doly na uhlí, na ně navázala těžba keramických jílu a současně s

Za více než 800 let vývoje města zde vzniklo množství památek, které jsou dnes vysoce ceněny.

Pamětihodnosti města Rakovník

Husovo náměstí

tvorí střed historické části města. Rozlehlé, výrazně protáhlé náměstí, se zajímavými architektonickými stavbami, patří k pozoruhodným urbanistickým útvarům českých měst. Rozloha náměstí cca 400 x 50 m. U domů na celém náměstí se setkáme s významnou historickou architekturou. Domy na náměstí jsou vesměs barokní, mezi nimi vyniká komplex domů radnice na jižní straně náměstí. výrazná dominanta jižní strany Husova náměstí, pochází z let 1734 – 1738. Pro radnici je charakteristická hodinová věž, jejíž cibulová baň pochází z

roku 1801. Složitý stavební vývoj radnice není dodnes zcela objasněn. Dnešní podoba radnice pochází z doby kolem poloviny 18. Století. V interiéru jsou pozoruhodné klenby v patře a nad schodištěm, které byly někdy v roce 1755 vyzdobeny malbami oměti. Jedná se o stavbu pozdně gotickou, kamennou, skládající se ze tří lodí. Zařízení interiéru je velmi bohaté. nachází se v těsné blízkosti chrámu sv. Bartoloměje, byla postavena roku 1495. Zvonice má dva zvony, Bartoloměj (Žebrák) měří v průměru 1,60 m a je 1,32 m vysoký a Václav (Mlynář) má v průměru 1,37 m a je vysoký 1,08 m. *Chrást sv. Bartoloměje tvoří spolu se zvonici a Pražskou bránou unikátní soubor, který nejlépe evokuje někdejší podmanivou atmosféru města.*

Pražská brána

jedna z nejpůsobnějších staveb svého druhu v Českých zemích. Byla postavena v letech 1516 – 1517, její stavbou byla zahájena výstavba městských kamenných hradeb. Pražská brána byla původně oboustranně uzavírána jednokřídlými vraty, její zdi jsou 1,40 až 1,60 m silné, k hlavní římsce měří 12,30 m, sedlová střecha je opatřena čtyřmi nárožními věžičkami.

Okresní muzeum

dům čp. 1/I známý též jako Dům cisterciáků. V prostoru mezi presbytářem kostela a Pražskou bránou, v místě kde původně stávala stará rakovnická fara, si roku 1781 vybudovali cisterciáckí mniši palác, který měl sloužit k odpočinku při cestách do Prahy. Barokní stavba s mansardovou střechou je na severu ohrazena zdí s brankou pro pěší. Roku 1933 byla provedena adaptace budovy a zřízeno muzeum.

Gymnázium

severně od chrámu sv. Bartoloměje stojí mohutná dvoupatrová budova nejstarší reálky v Čechách, byla otevřena roku 1833. Mezi budovou školy a zvonici probíhal příkop kostelního opevnění. Dnešní gymnázium nese jméno významného českého historika a beletristy Zikmunda Wintra, který zde v letech 1874 – 1884 působil jako profesor.

Mariánský sloup

stojí volně v prostoru Husova náměstí. Tato vrcholně barokní socha z roku 1749, je tvořena středním pilířem, který je završen sousoším Panny Marie a čtyřmi úhlopříčně situovanými konzolami se sochami sv. Václava, Víta, Prokopa a Vojtěcha. Západní průčelí spodní části sousoší je zdobeno městským znakem.

Vysoká brána

Židovské ghetto

křivolaké uličky pod Vysokou bránou jsou pozůstatky bývalého židovského ghetta, které bylo v méně využívaném prostoru založeno v roce 1678. Z původní staré zástavby se dochovaly jen některé domy, z nichž nejzajímavější je dům tzv. Samsonův, jehož průčelí je zdobeno sgrafitem. Jedná se o nejlépe dochovanou renesanční stavbu ve městě. stejně jako Pražská brána je pozůstatkem městského středověkého opevnění. Byla postavena v letech 1518 – 1524. Je to monumentální, 46 m vysoká šestipodlažní stavba, která je

zakončena otevřeným ochozem a dlátovou střechou. Zdi jsou silné 2,35 m. Součástí Vysoké brány je její předbrání, které je zakončeno ochozem a cimbuřím se střílami. Vysoká brána dnes slouží jako rozhledna, z jejíhož ochozu je výhled na celé město a do širokého okolí.

Židovský hřbitov

je cennou kulturní památkou. Nachází se v prudké stráni na východním okraji města. Založen byl v roce 1635 a jen o málo mladší jsou některé dochované náhrobky s hebrejskými nápisy. Náhrobky jsou barokního a klasicistního typu, hodnotný je i domek hrobníka, který je klasicistní. Na hřbitově se pochovávalo ještě ve 20. letech tohoto století. nejznámější židovskou kulturní památkou v Rakovníku je budova bývalé synagogy a Rabasova galerie vystavěná v roce 1763. Původním stavu se dochovala židovská modlitebna se štukatérskou výzdobou a nástěnnými malbami. Zbylá část budovy je dnes využívána jako městská galerie, pojmenovaná po významném malíři Rakovníka Václavu Rabasovi. Zahrada za synagogou byla roku 1960 přeměněna na letní kino.

Kostel Nejsvětější Trojice

rakovnický hřbitov představuje pozoruhodný památkový soubor, jehož středem je kostel Nejsvětější Trojice, vystavěný v letech 1585 – 1588 stavitelům italského původu. Jednolodní kostel s trojbokým závěrem má gotický charakter, je 22 m dlouhý a 9 m široký. Výprava kostela je barokní. Na východní straně kostela se nachází dřevěná zvonice, která je pokládána za nejcenější českou dřevěnou zvonici, svým způsobem ojedinělou i v evropském měřítku. zajímavá stavba architekta Otakara Novotného je prvním projevem moderní architektury v Rakovníku. Základní kámen byl položen v květnu 1913 a slavnostní otevření sokolovny bylo 13. Května 1914 v rámci sokolského župního sletu. Sokolská obec byla v Rakovníku založena v roce 1869. Sokolovna dodnes neztratila nic ze své působnosti, neboť je i v současnosti hojně využívána.

Kaple sv. Rocha

je další dominantou rakovnického hřbitova. Kaple byla postavena jako díkůvzdání po velkém moru, z veřejných sbírek v roce 1726. Je to stavba pozoruhodná svým půdorysem pravidelného trojúhelníka, strany trojúhelníka jsou z vnějšku vybočené oblouky. Uvnitř, uprostřed východní vybočené strany stojí oltář se sochou sv. Rocha v životní velikosti.

Kostel sv. Jiljí

stojí v západní části města. Pro město má kostel zvláštní význam, neboť sem pověsti kladou počátek osídlení rakovnického údolí. Kostel je drobnou pozdně gotickou stavbou s žebrově klenutým presbytářem, k němuž přiléhá prostá loď s předsíňkou. Výprava kostela sv. Jiljí je barokní, ústředním motivem hlavního oltáře je obraz sv. Jiljí z 18. století.

Rakovnická radnice

Chrám sv. Bartoloměje

je největší dominantou celého náměstí. Stojí na východní straně náměstí v místě, kde již ve 13. Století stál kostel sv. Mikuláše, ten byl roku 1422 vážně poškozen při husitských bouřích. Do dnešní podoby byl kostel přestavěn na přelomu 15. A 16. Století a zasvěcen sv. Bartoloměji

V parku za školou najíždíme na cyklotrasu Střela Berounka č. 303, která nás zavede na Křivoklát. Jedeme podle toku Rakovnického potoka, zpočátku po asfaltu, pak šotolině. Jede se parádně. Jen přírodou, mimo jakékoli silnice.

Nádherná, uchvatná cyklotrasa. Cestou kdosi vykřikl: "Šneku pozor na šneka!". Svět je krásný, přes průzory hleď, jež mi skýtá hejna a brýle.

Duś.

Nastal menší zádrhel u mého kola, při řazení na nejjednodušší převod mi spadl řetěz. Opravujeme a jřčme dál.

Stavíme až těsně před hradem na hřišti, kde sedáme venku u hospůdky a dáváme pivko, nealko nebo nanuk.

... a Dušan si toho tradičně dává nejují! Krásně pere slunce, paráda,
jako vždy, vůbec se nám nechce zpátky do Prahy. Gau.

Mě se také nechce do Prahy a tak pojedu zas do Plzně... Šnk.

Pozorujeme jednoho hodně akčního uýmarského ohaře, který si hraje
s mičudou, ale ne jenom jednou, ale dvěma, jednu drží v tlamě, do druhé čutá,
ten asi utekl někomu z cirkusu @

Dále cesta kolem hradu stoupá pěkně do kopce, uff,

a ještě k tomu ty kostky. S vyplazeným jazykem jedouc kolem stánku jsem zahlédla šátek, který už delší dobu shání Dig, a tak stavíme a Dig odchází od stánku obohacen o černý šátek s lebkama.

Tady bych rád upřesnil, že mi nejde o ty lebky, ale o formát šátku a materiál. S tímto „modelem“ již jezdím řadu let a bohužel mě poslední fungující exemplář před nedávnem opustil a navíc v místě mého bydliště velmi vtipně zrušili krámk, kam jsem na ně chodil...

Dig.

Stoupáme a přejíždíme několik kopců. Pořád po silnici. Ve Zbečně zastavujeme u Hamousova státku. Dále pokračujeme přes Sýkořice a pak už klesáme k Nižboru, odkud je to až do Berouna po rovine. A to už je čas oběda.

Dnes jedeme od Madly k Madle. Od té u Rakouníku k té u Berouně. Dig tu berounskou dost chudlil, ta rakounická byla velmi dobrá, tak jsem zuřdař.

V Berouně jsme kolem 14té hod. a Dig nás navádí přes železnou lávku k Madle. Kola připevňujeme k zadržadlím ve dvoře a necháváme je chudinky samotné. Zahrádka je totiž průchodem skrz restauraci, která je dost rozlehlá, úplně bludiště. Nakonec dobře utajenou zahrádku nacházíme v zadní části traktu.

Sedáme ke stolu a objednávat pít. Ale s tím objednáváním jídla je to trochu horší. Naš číšník si asi nevěšil, že máme hlad, a tak se musíme připomínat. Hned za naším stolem se hulí jak z fabriky. K jídlu máme na výběr pouze z asi 6 jídel, je to special menu k hrmčírským trhům. No super. Jídlo

naštěstí přináší celkem brzy. Jsme trošku zklamaní. Ono není Madla jako Madla
@. Gau.

Tak ještě jednou: Madla je nejlepší!!! Ale ne tuta tady. Ta v tom Rakovníku. Myslím na ni. Asi ji je smutno bez nás. Co si bez nás počne? Šnk.

No, já myslím, že docela dobře počne i bez nás... i když o hodně přijde...
Dig.

Odhodlal jsem se k pivu, ale když jsem dopil, okamžitě mi přistavili další, aniž jsem se stačil bránit. Takže jsem poučen pro příště, jak to někdy chodí, víc než jedno je pro mě docela kritické.
Duš.

... to přejde ☺ Dig.

Před lokálem se loučíme se Šnekem. Jede opět domů do Plzně, ale ne nadlouho. Příští čtvrtek s ním máme sraz v Rokycanech, tak brzy na viděnou a šťastnou cestu!

Pokračujeme přes Srbsko a Karlštejn po stezkách i silnicích a stauíme až v Mokropsech. Původně jsem chtěla jet na pláž, ale místní stánek bohužel funguje asi jen v létě, a tak stauíme ve Steak baru, dáváme piuko, tonik, zmrzku. Je to tu trošku dražší, ale na zahrádce je naštěstí místo a sedí se tu příjemně. Za námi ve větvích pje kosák. Jak se mi nechce zpátky do Prahy!

V cca 17:45 odpalujeme do místní pekárny pro něco dobrého s sebou. Tam se s námi dávají do řeči pán s paní a malou holčičkou, kterou veze pán na sedadle mezi řídítkama a sedlem. Nedokážu odhadnout, zda je to jejich dcera nebo unučka. Každopádně je moc zaujaly naše brašny a vybavení, a tak jim Dig dává lapátko.

Pak už pokračujeme přes Radotín a Chuchli do Prahy. Mám opět nějaký problém s řazením. Tentokrát se mi ohnul přesmykač, vůbec netuším, kde jsem k tomu přišla. Dig to opravuje a pak už jedeme bez zádrhelů až na Vinohrady.

Teda, cestou přes Chuchli se mi stala ještě taková věc. Dost natěsno mě začalo předjíždět v zatáčce černé auto, viděla jsem ho, až když bylo těsně vedle mě, uff, docela jsem se uyděsila a řidič asi taky, nějak to neodhadl, byl to ještě mladěj nezkušeněj kluk...

U vinohradské vodárny se s námi Dušan loučí a spěchá za svou milou. Příjezd na Vinohrady asi v 20 hod. Gau.

A jsme v Praze – krásná výprava a hurá za svoji milou a vábením máje. Duš.

Krásné, pěkné, báječné... děkuji. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Praha	58	1077	92,2	16,6	29	- 23

Celková technická data:

Účast Čtyři neutahatelní...: Gábina, Dig, Dušan, Šnek + Ivona
Oficiálně přiznaná kilometráž **260 km**
Příště **Rozkvetlá**

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Jesenice	Lišany
Rakovník	Pšovlky	<u>Rakovník</u>
Petrovice	Šanov	Pustověty
Zdeslav	<u>Rakovník</u>	Křivoklát
Čistá	Lišany	Zbečně
Kožlany	Hředle	Nižbor
Hradecko	Hrad Pravda	Beroun
Strachovice	Solopysky	Srbsko
Kůzová	Louny	Černošice
Svatý Hubert	Smilovice	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Gábi (Gau), Dig (Dig), Dušan (Duš), Šnek (Šnk). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

Daňový doklad číslo: 7210090157/ 17
Datum vystav. a zdanit. plnění: 01.05.2009

Restaurace Černý orel Jana Němečková
Husovo náměstí 120, Rakovník, 269 01
tel. 313 518 577,
DIČ: CZ5755241525

zahr30 (72)

Název	Množství	Sleva	Kč/Jedn.	DPH	Částka
Plzeňský Prazdroj 12 0,5			28,00	19%	56,00
Cappy				19%	25,00
Kinley Tonik 0,1			6,00	19%	54,00
čaj-ovočný				19%	20,00
Boršč				19%	20,00
hovězí s masem, nudle				19%	25,00
Bolovany-kančí bůček, sra				19%	82,00
máslová ryba gril, bramb.				19%	190,00
Okurkový salát				19%	25,00
Vepřový-vrabeč houskový k				19%	86,00
Espresso				19%	48,00
Smetana-do kávy				19%	6,00

Cena celkem, platba hotově: 644,00

sazba	bez DPH	DPH	s DPH
19%	541,18	102,82	644,00

*** Účtoval: bar2 12:39:53 ***

Gambrinus
Karel Petr Kožířský 48 Kralupy
Info@venhlep.cz 604 809 553
tel: 15729966 DIČ: CZ7301212642

Ne mluvíme

20,- 11
11
23,- 1
25,- 11
120,- 1
40,- 111

Handwritten notes and calculations in blue ink, including the number '120' and various scribbles.

54 Výdejna

*0170-617 WV8630 Praha Mas.nádr. 14534
WV 918630 01.05.09 ČD, a.s.

Sleva pro skupiny Jednoduchá Osob 4 Třída 2 Km 73

Z Praha Masarykovo n. Sazba DPH 9%
Do Rakovník
Přes Praha-Bubny, Hostivice, Kladno, Lužná u Rakovníka

Platnost od 01.05.09 do 02.05.09

☐ Sleva 2 x % Druh Kč 244,-

Jízdu nutno nastoupit první den platnosti

0735 2 4001
České dráhy, a.s.

STŘEDNÍ ZEMĚDĚLSKÁ ŠKOLA, RAKOVNÍK, Pražská 1222

Firma číslo: 1000045

STVRZENKA ze dne 1.5.2009

Příjem od - výdej komu LIHROVÁ GABRIELA

Adresa KAHOUŠKÁ 1703/P PRAHA 4

na - za nečistoty - 4 osoby / 2 noci, 1 osoba / 1 noc

Kč. 1935,- h. slovy detahovací

DIČ CZ47019689 DPH 9%

podpis

Do 4/06 OP 80

Tisk OPTYS, s.r.o., OPRAVA, tel. 553 777 333, fax 553 777 324
© OPTYS 1996
HTTP://WWW.OPTYS.CZ

Kostel svaté Markéty v Kroučové

- Postaven v letech 1684 – 5 v novogotickém slohu z místního kamene – opuky.
- Vysvěcen v roce 1705.
- Jednoduchý, podélný s polygónálně uzavřeným presbytářem křížově sklenutým.
- Oltář je umístěn v západní části kostela, to je poměrně vzácné – obvykle bývá ve východní části (u kostelů stavených v té době a později je tato možnost připravená).
- Zařízení kostela z počátku 20. století.

S největší pravděpodobností je tento kostel již čtvrtým kostelem v historii obce. Již před rokem 1361 býval v Kroučové farní kostel. Fara v Kroučové zanikla po osudné bitvě Hoře (začátkem třicetileté války) kolem roku 1627 (August Sedláček – Místopisný slovník historický Království Českého) a poté se jí fara do Kroučové nevrátila. Kostel již byly tzv. římské a farou patřily k Dolnímu Roudavě.

Předchůdcem současného kostela byl kostel rovněž zasvěcený svaté Markétě ze 17. století. Vznikl z původní záměcké kaple postavené při stavbách. Zbořen byl v roce 1903.

Zajímavostí je, že v červnu roku 1434 byli u kroučovského kostela pochováni společně do dvou jam padlí vojská – husité a to minimálně 150 bojovníků z nedaleké šarvátky u Revničova (při stavbě nového kostela v roce 1904 byly nalezeny jejich pozůstatky).

Za Vašími zády vlevo se nachází dům č.p. 22, kde již po roce 1785 stála škola. Byla jednou z prvních v okolí, do které docházely děti z okolních vesnic. Byla nazývána MATKOU ŠKOL.

KROUČOVSKÁ LÍPA

Je strom vzbuzující úctu jak svojí krásou a mohutností, tak svým věkem. Spolu se zvonek zavěšeným ve věži kostela jsou nejspíše nejstaršími svědky dávné minulosti naší obce. Zvon - dílo člověka, lípa - dílo přírody. O zvonu víme, že ho v roce 1607 v Praze ulil zvonář Krátof Scherb na objednávku Kateřiny Reichlové z Reichu, provdané do rodiny Zďárských ze Zďár. O lípě se v básních dozvíme, že byla vysazena po tragické události nejen pro obec, ale pro celý český národ (Bitva na Bílé Hoře r.1620). Žáde tomu skutečně tak bylo, se s největší pravděpodobností už nikdy nedovíme. Zcela se to popříti nedá, ale dokázat také ne. Běsně se zrodily až tisíce před nebo v průběhu 2. světové války, kdy bylo potřeba probouzet v národě sebevědomí. Jsou podobou imaginací, málné fikci, dystimnou reálnými skutečnostmi, tedy konstrukcí autorů? Autoři vycházeli z jistého tradování příběhu v povědomí místního lidu? Ať je tomu tak či jinak, básně zůstanou v kategorii legend a bájí. Nic jin to ovšem neubírá na ceně a autorům patří velký dík. Kroučovská lípa, tedy ten. Fejfarova lípa, se tím stala památkou.

Závěrem popřejme naší lípě ať dále žije, voní a stojí tu ve své velebnosti jako živý svědek pro příští generace do dalších staletí. Ona ne to má! Na rozdíl od nás. Ale i my ji musíme chránit a věst k tomu děti, aby tak jako naši předci k ní měli něco a lásku a citlivý přístup.

Oldřich Hubel

© Hell's Tour_{club} 2009
kolektiv autorů:
Dig & Gau & Duš & Šnk.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz